

طهران

جناب میرزا علیمحمد خان دکتر علیه بهاء الله الابهی

هو الله

ای بنده جمال ابهی آنچه مرقوم نموده بودی ملاحظه گردید محزون مشو مغموم مگرد دلخون مشو جمال ابهی حامی عدلست و ناصر حق لا بد حقیقت حال واضح و آشکار گردد ممکن نیست هیچ مسئلهئی مشتبّه ماند مثل آفتاب واقعه حال مشهود اولی الالباب خواهد شد تحسّر و تأسف لزومی ندارد زیرا حامی حق مقتدر است و توانا و قیومست بر کلّ اشیاء پس حزن و اندوه چرا

در خصوص اسباب و دعا سؤال نموده بودی دعا بمنزله روحست و اسباب بمنزله دست تصرّقات روح بواسطه دستت هرچند رازق حقّ است اما واسطه حصول رزق ارض و فی السماء رزقکم زیرا چون رزق مقدر گردد بهر سببی حصول یابد اما ترک اسباب مانند آنست که انسان تشنه بدون آب و سائر مایعات سیرابی طلبد معطی ماء و موجد ماء حضرت کبریاست و آنرا سبب تسکین عطش قرار داده ولی بسته باراده اوست اگر اراده او تعلق نیابد مرض استسقا حاصل شود و دریا عطش را ساکن ننماید و علیک التّحیة و الثّناء ع ع

این سند از کتابخانه مرجع بهائی داندل شده است. شما مجاز هستید از متن آن با ترجمه به مقرّرات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمایید.

آخرین ویراستاری: ۲۶ فوریه ۲۰۲۲، ساعت ۱:۰۰ بعد از ظهر